

ת"פ 1993/01/12 - מדינת ישראל נגד צבי ציינוירט

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1993-01-12 מדינת ישראל נ' ציינוירט (אחר/נוסף)
בפני כב' השופטת אילתה זיסקינד
בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ מר מור יורה, מתמחה

המאשימה

נגד

צבי ציינוירט ע"י ב"כ עו"ד ששי גז

הנאשמים

הכרעת דין

הרקע וההליך

1. הנאשם מואשם בעבירות של **תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, התפרעות והעלבת עובד ציבור** בכך שביום 31.12.11 בשעה 23:00 בהפגנה של הציבור החרדי ברח' ירמיהו בירושלים, בסמוך לרח' בריינדס, בה חסמו המתפרעים את הכביש, הגיעו למקום כוחות משטרה כדי לפנותו, כשבמעצר אחד המתפרעים ניסו מתפרעים אחרים לשחררו מהשוטרים. מפקד היחידה, השוטר מיטל קוניו (להלן- **השוטר מיטל**) והשוטר יוחאי אסרף (להלן- **השוטר יוחאי**) חצצו בין השוטרים שביצעו את המעצר למתפרעים ומנעו מהמתפרעים להתקדם לעבר רח' ירמיהו, אך קבוצת מתפרעים עמדה סמוך לשוטרים מיטל ויוחאי קיללה אותם "**נאצים, נאצים**" ויידתה אבנים לעברם ולעבר רכב משטרת שחנה סמוך. הנאשם שהיה בין המתפרעים, עמד במרחק 20 מטרים מהשוטר מיטל, זרק לעברו אבן בגודל "אגרוף" שפגעה בכתפו השמאלית של השוטר מיטל, נמלט ונתפס לאחר מרדף. כתוצאה מפגיעת האבן נגרמו לשוטר מיטל כאבים חזקים בכתפו.
2. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם מחוסר ידיעה בקיום התפרעות, בתקיפת השוטר מיטל וביידוי אבן, הודה כי נכח בהפגנה, אך לא במקום ממנו נזרקו האבנים, ובדרכו לתחנת האוטובוס לפתע רדפו אחריו שוטרים ותפסוהו.
3. **אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מהעבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, והעלבת עובד ציבור ומרשיעה אותו בעבירת ההתפרעות, כמפורט להלן:**

ראיות המאשימה

4. השוטר מיטל מפקד יחידת מעיין במרחב ציון, העיד כי התבקש לבצע פעולה סמויה בתהלוכה שליד שכונת מאה שערים בירושלים, קיבל דיווח על תנועת מפגינים לכיוון ציר בר-אילן בצומת רח' ברנדס, הגיע עם צוותו למקום ככוח סמוי, והבחין בקבוצת מפגינים שחסמו את הציר ומנעו מאוטובוס "אגד" גישה לאזור. כתוצאה ממעצר מפגין שחסם אוטובוס, הגיעו המונים לשחררו ולמנוע את מעצרו, ובעוד השוטרים מיטל ויוחאי יצרו חיץ כשפניהם מופנות לעבר המפגינים, כדי למנוע ממפגינים נוספים להגיע, והמתינו לתגבור, החלו המפגינים לצעוק לעברם מילות גנאי כמו: "**בלשים, נאצים**" וליידות לעברם אבנים (ראה עמ' 3 ש' 16-30 לפרו'), והשוטר מיטל ראה את הנאשם מניף

- ידו בתנועת זריקת אבן, שפגעה בו: "הסטתי את מבטי לכיוון המפגינים וניסיתי לזהות חשודים שיידו את האבנים, בזמן מסוים זיהיתי את הנדון, הוא היה בטווח של 20 מטר ממני, מניף את ידו בתנועת זריקה של אבן" (ראה עמ' 4 ש' 2-3 לפרו'), וכעבור "2-3 שניות מרגע זיהוי" (ראה עמ' 5 ש' 1-2 לפרו') נפגע מ"אבן בכתף שמאל" (ראה עמ' 4 ש' 5 לפרו'), ש"פגעה ישירות בכתף מקדימה" (ראה עמ' 4 ש' 31-33 לפרו'). השוטר מיטל פתח מיד בריצה ובמרדף אחר הנאשם שנמלט, ולאחר 50 מ', הצטרף אליו גם השוטר יוחאי, והשניים תפסוהו במעילו, הפילוהו לארץ (ראה שם ש' 10-12 לפרו') והעבירוהו לניידת.
5. השוטר יוחאי אסרף - העיד כי הגיע למקום כלוחם, בעקבות קריאה בקשר על מהומות בשל מפגין שנעצר ליד גשר "בר-אילן". בעת שצוות היחידה ניסה למנוע מהמפגינים גישה לאזור, הבחין השוטר יוחאי באבן שפגעה בכתף שוטר מיטל, הצטרף למרדף השוטר מיטל אחר הנאשם, והשניים תפסוהו:
- "ראיתי את האבן שהוא קיבל. ראיתי אותה באזור כתף שמאל. והתחיל בריצה איך שהוא קיבל את האבן. איך שהוא התחיל בריצה רצתי אחריו, הבנתי שהוא הולך לבצע מעצר. באתי לסייע לו, אותו בחור שהוא לכד ובה לבצע לו מעצר אני גם אחזתי את אותו בחור".**
- ראה: עמ' 8 ש' 17-19 לפרו'.
- כן העיד השוטר אסרף כי בתחילה הנאשם התנגד למעצרו בבריחה ואח"כ הפסיק: "בזמן הבריחה שלו, ברגע שתפסנו אותו הוא עדיין היה בבריחה, זה אומר שהוא התנגד איכשהו למעצר, ברגע שהורדנו אותו לרצפה והוא הבין שאין לו לאן לברוח, הוא לא התנגד" (ראה עמ' 8 ש' 28-29 לפרו').
- גרסת הנאשם**
6. הנאשם, תושב ביתר עילית, העיד כי התארח בשבת בבית הוריו בירושלים, במוצ"ש התייצב עם אחרים בכיכר השבת בתהלוכת שירי קודש ודברי עידוד כדי לחזק ולתמוך במשפחת העצור שמואל וייספיש, שנעצר על רקע אירועי "הדרת נשים" (ראה עמ' 12 ש' 19-20 לפרו'), ובתום התהלוכה כשחפץ לשוב לביתר עילית ולחבור למשפחתו שיצאה לשם קודם (ראה עמ' 12 ש' 21-22 לפרו'), פנה לעבר רח' בר-אילן שם נמצאים קווי אוטובוס לביתר עילית, וברח' ברנדס פגש את מר **משה שפירא**, מכר של אביו, שביקשו להעביר לביתר עילית קרטון ספרים עבור בנו. הנאשם סייע למר שפירא לשאת את הספרים לתחנת האוטובוס (ראה עמ' 12 ש' 28-29 לפרו'), באחזו ביד אחת את ידית קרטון הספרים שאחז שפירא בצדו השני של הקרטון. בהגיעם סמוך לכביש "בר-אילן" הבחין באבן שנחתה סמוך אליו ושמע אנשים שצועקים: "**הם באים, הם באים, הם שמו עליך עין**" (ראה עמ' 12 ש' 30-31 לפרו'), לכן עזב את הספרים ונמלט, למרות שהוא לא זרק אבן, אך לפתע חש שמישהו תופס בגבו ומכה בו באגרופ. לדבריו, השוטרים כנראה ראו אדם אחר זורק אבן (ראה עמ' 15 ש' 12-13 לפרו'), אך תיאמו גרסאות בהפילום אותו: "**היה תיאום מלא של יוחאי ומיטל. זה ראיתי. לא זוכר אם יוחאי כתב את הדו"ח או מיטל, והם סיכמו מה לכתוב ואח"כ מי הם סיכמו מה לכתוב ואח"כ מי שכתב את זה הראה לשני אם הוא כתב טוב"** (ראה עמ' 15 ש' 23-24 לפרו'). לטענתו הוא נקלע להתפרעות בשל הטובה שעשה לשפירא, אך לא ביצע כל עבירה.
7. מאידך, מדברי הנאשם במשטרה עולה כי הוא היה מודע מראש לצורך בהימנעות מהשתתפות בהתפרעויות: "**ש. אתה יודע שאסור להשתתף בהתקהלות שבסופה יש התפרעות ותקיפת שוטרים? ת. כן אני יודע, אבל שברגע שהייתה התפרעות אני מיד עזבתי, אני בד"כ לא משתתף בכאלה התפרעויות"** (ראה ת/3 עמ' 2 ש' 33-34), כן הבהיר כי "**אולי נראה שאני התפרעתי**" (ראה ת/3 עמ' 2 ש' 33), אך הרחיק עצמו מהאבן, ובהודעתו השנייה טען כי האבן שפגעה בכתף השוטר לא נזרקה ממנו: "**האבן נפלה ממקום שאני עמדתי אבל לא ממני**" (ראה ת/3 עמ' 2 ש' 8), ושהמרחק בינו למקום נפילתה היה כ-4-5 מטרים (ראה ת/3 עמ' 2 ש' 20).
8. רק בעדותו ביהמ"ש העלה את גרסתו החדשה והכבושה, לפיה נקלע לאזור משום שסייע למר שפירא לשאת ספרים כבדים לאוטובוס (ראה עמ' 12 ש' 25-26 לפרו'), וכשהחל המרדף אחריו, הוא עזב את הספרים ואת מר שפירא ונמלט.

9. נוכח קשירת הנאשם את עצמו למקום אירועי הפרות הסדר, מקום ידיו האבן ותקיפת השוטר, ולאור עדויות עדי התביעה מהם עולה כי הנאשם ידה את האבן ונמנה על קבוצת המפגינים, ממנה גם נשמעו קריאות גנאי והעלבה כלפי השוטרים, עותרת המאשימה להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

טיעוני הסניגור

10. מנגד טוען הסניגור כי אין כל עדות או ראיה לפיה הנאשם אחז אבן, לכל היותר ראוהו מבצע תנועת זריקה, לפיכך אין מקום להרשיעו בעבירת תקיפת השוטר. גם בעבירת העלבת השוטר, לא הוכח כי הנאשם קרא את קריאות גנאי, ובאשר להתפרעות, המאשימה לא הוכיחה כי היה מדובר בהתפרעות. לפיכך יש לזכות את הנאשם מכל העבירות שבכתב האישום.

דין והכרעה

11. אין חולק שהנאשם נכח באירועי הפרות הסדר והיה סמוך למקום ממנו נזרקה האבן לעבר השוטר מיטל, ומדבריו במשטרה עולה כי האבן אכן נזרקה ממקום בו עמד הנאשם: **"האבן נפלה ממקום שאני עמדתי אבל לא ממני"** (ראה ת/3 עמ' 2 ש' 8), ושהמרחק בינו למקום נפילתה היה 4-5 מ' בלבד. כן היה מודע הנאשם לצורך בהימנעות מהשתתפות בהתפרעויות: **"ש. אתה יודע שאסור להשתתף בהתקהלות שבסופה יש התפרעות ותקיפת שוטרים? ת. כן אני יודע, אבל שברגע שהייתה התפרעות אני מיד עזבתי, אני בד"כ לא משתתף בכאלה התפרעויות"** (ראה ת/3 עמ' 2 ש' 33-34), וטען כי נראה מתפרע: **"אולי נראה שאני התפרעתי"** (ראה ת/3 עמ' 2 ש' 33). מכאן ואילך אדון בכל עבירה בנפרד.

עבירת תקיפת השוטר

בעייתיות גרסת הנאשם אודות נשיאת הספרים

12. גרסת הנאשם ועד-ההגנה מר שפירא כי הנאשם רק נכח במקום רק משום שנשא את ספרי מר שפירא לתחנת האוטובוס, וכשחשדו בו מתוך טעות, הוא נמלט ונתפס, מלמדת על בעייתיות במישורים שונים, ואינה אמינה מהטעמים הבאים:

13. ראשית, מדובר בגירסה כבושה שעלתה לאחר שהיו רב ללא הסבר סביר - הנאשם לא העלה אותה באף אחת מהודעותיו בתחנת המשטרה ולא לאחר 3 חודשים בתשובתו לכתב האישום, כשכבר היה מיוצג, אלא לראשונה היא עלתה רק בעדותו בביהמ"ש ביום 10.12.12 (בעמ' 12 ש' 24-25 לפרו'), כשנה לאחר האירוע, למרות שיכול היה להעלותה בנקל בשתי הודעותיו במשטרה.

14. שנית, נימוקו לשיהיו הרב בטענה הסתמית: **"מה ששאלו אותי, ענית"** (ראה עמ' 13 ש' 34 לפרו'), אינו מתקבל על הדעת, שהרי לא סביר כי כחשוד, יימנע מיזמתו לשטוח מיד בחקירתו הראשונה טענת הגנה כה מרכזית שהיא רק בדיעתו והיא לב הגנתו במשפט, אלא יסתירה ולא יזמן מיד למשטרה את העד שפירא לצורך הוכחת חפותו. הסבריו לכך תמוהים יותר כשנשאל בחקירתו הנגדית: **"הרי אתה יכול לדעת שאף אחד לא יכול לדעת על זה ולא ישאל אותך, אלא אם כן אתה תסביר את זה. איך לא עלה בדעתך להגיד מיד לשוטר שאתה לא שייך, שהיית עם מישהו, עזרת לו לקחת ספרים"** (ראה עמ' 14 ש' 12-14 לפרו' - ההדגשה שלי א.ז.), אך הסביר כי היה עייף: **"החקירות היו בשעה 4-5 במוצאי-שבת אחרי שלא ישנתי רגיל, הייתי מאוד נרדם, ומה ששאלו אותי זה מה שענית"** (ראה עמ' 14 ש' 4-6 לפרו'), אינו סביר ואינו מתיישב עם השכל הישר ועם העובדה שיכול היה לומר זאת גם בהמשך, ולו באחת משתי חקירותיו במשטרה, לא כל שכן בתשובתו לכתב האישום, לאחר כמעט שנה, כשכבר היה מיוצג. גם את העד שפירא לא טרח הנאשם לזמן למשטרה כדי להוכיח חפותו, על-אף שחלפו חודשים רבים מהאירוע (ראה עמ' 19 ש' 10-12 לפרו'). אזלת ידו של הנאשם מלמדת כי אין ממש בגרסתו הכבושה, שלא הועלתה בהזדמנות הראשונה במשטרה או בתשובתו לכתב האישום, בלא הסבר לכבישתה ולהעלאתה בשלב כה מאוחר, ומשכך אינה אמינה ומשקלה אפסי.

15. כמו"כ גרסתו הכבושה כשלעצמה מעלה תמיהות ותהיות המקשות על אמינותה, ואינה משתלבת בשאר הראיות, כלהלן:
16. שלישית, הסבר הנאשם כי היה עייף לכבישת גרסתו, גם אינו מתיישב עם הודעותיו המפורטות במשטרה והתייחסותו בהן בפרטי פרטים לנסיבות הגעתו למקום לצורך התמיכה בעצור וייספיש (ראה ת/2 עמ' 1 ש' 3,7 וכן ת/3 עמ' 2 ש' 1), לרבות מסלול הליכתו עד הגעתו לרח' ברנדייס (ראה ת/2 עמ' 1 ש' 8-9 וכן ת/3 עמ' 2 ש' 4-5), כשלדוגמא בהודעתו הראשונה תיאר את מסלול התהלכה "**השתתפתי בליווי של שמואל וייספיש מטעם העדה החרדית, ליוויתי אותי מכיכר שב"ס**" (צ"ל: כיכר השבת - א.ז.) **עד ירמיהו**" (ראה ת/2 עמ' 1 ש' 3-4), כלומר שפסע לאורך רח' מלכי ישראל, עבר דרך רח' הטורים, פנה ימינה לרח' ברנדייס עד הגיעו לרח' ירמיהו שם הסתיימה התהלכה: "**סיימו הליווי עד רח' בריינדס ליד ירמיהו**" (ראה ת/2 עמ' 1 ש' 3-4), אך לא ציין ולו ברמז כי פגש את מר שפירא ברח' הטורים והמשיך את התהלכה עם ארגז ספרים כבד בידיו. יתר על-כן, בהודעותיו נשאל הנאשם מספר פעמים מה היו מעשיו בין השעות 21:00 לשעה 23:00, אך באף אחת מתשובותיו לא התייחס ל**נקודת זמן** או לעובדה שקיבל ספרים והולכים לעבר תחנת האוטובוס.
17. רביעית, העדר הסבר סביר להימלטות הנאשם גם אילו הייתה מתקבלת גרסת הנאשם כי הוא ומר שפירא נשאו ספרים, הרי שתגובתו המיידית לצעקות שהופנו נגדו: "עזבתי את הקרטון ורצתי" (ראה עמ' 13 ש' 10-11 לפרו'), אינה עולה עם מעשיו התמימים, אלא דווקא מלמדת כי ראה עצמו בחזקת חשוד כפי שאמר בהודעתו: "**אולי נראה שאני התפרעתי**" (ראה ת/3 עמ' 2 ש' 34), כשלעומתו מר שפירא העיד כי לא התרגש, ונשאר עם הספרים משום שלא עשה מאומה: "**ש. למה לא ברחת? ת. אני לא משאיר ספרים. מפני שלא עשיתי כלום. לא הבנתי למה הוא רץ**" (ראה עמ' 20 ש' 29 לפרו'), ולא סיפק הסבר ראוי וסביר לנטישתו, להימלטותו ולהשאירו את מר שפירא לבד עם ארגז ספרים כה כבד (ראה עמ' 17 ש' 6-9 לפרו'). התנהגותו מתיישבת יותר עם ביצוע העבירה.
18. חמישית, כמו"כ, תמוה מדוע מר שפירא או הנאשם לא טרחו כלל לפנות לשוטרים ולהצביע בפניהם מיד על הספרים שנשא הנאשם עם מר שפירא שנשאר עמם במקום.
19. שישית, אי סבירות ואמינות הגרסה אודות סחיבת הספרים-מדובר ב-20 ספרים כבדים שתוארו כ"חבילה של גמרות, 21 כרכים זה היה בקופסא" (ראה עמ' 17 ש' 20-21 לפרו'), כשעובי כל ספר "**10 ס"מ בערך, יש ככה, יש יותר קטנים**" (ראה עמ' 18 ש' 24-25 לפרו'). מלכתחילה לא נהיר הכיצד מר שפירא, כאדם מבוגר, סחב בעצמו חבילת ספרים כה כבדים מביתו לתחנת האוטובוס הממוקמת במרחק של מאות מטרים מביתו. טענת מר שפירא כי מביתו ברח' יעקב מאיר הסמוך לרח' מלכי ישראל (מקביל למס' 20), (כשמדובר במאות מטרים במקביל לרח' מלכי ישראל) עד הגיעו להצטלבות רח' הטורים (רח' מלכי ישראל מקביל למס' 40) פגש שם במקרה את הנאשם והסתייע בו להעברת הספרים, תמוהה באשר לסבירותה: הרי מר שפירא לא ידע כי יפגוש את הנאשם שהיה בדרכו לאוטובוס לביתר עילית והם לא תיאמו זאת ביניהם. אמנם שפירא טען במשטרה כי ניסה להסתייע באנשים, כדברי הנאשם בהודעתו במשטרה (ראה ת/2 עמ' 2 ש' 2), אך ללא הועיל, עד שפגש בנאשם: "**ש. את כל הדרך עשית לבד עם הספרים? ת. כן. שמה היו אנשים, חיפשתי אדם שיוכל לעזור, הוא עבר, ביקשתי ממנו**" (ראה עמ' 18 ש' 6 לפרו'). בנסיבות אלו תמוה מדוע מר שפירא לא הסתייע בהעברת הספרים בבנו, המתגורר בירושלים (ראה עמ' 18 ש' 16-17 לפרו') אלא סחבם בעצמו: "**ככה בשתי ידיים אני סוחב את זה, מאוד קשה היה לי**" (ראה עמ' 17 ש' 27 לפרו'). כמו"כ המפגש הראשון בין שפירא לנאשם היה רק ברח' הטורים (ראה עמ' 17 ש' 33-34 לפרו'), לאחר מאות מטרים מביתו וגם אז באקראי, כך שתמוה מאד כיצד מבין המשתתפים הרבים, מצא שפירא, סמוך לשעה 23:00 במוצ"ש, את האדם האידיאלי המתגורר בבניין בנו בביתר עילית, שאת אביו הכיר ממקום מגוריו בירושלים (ראה עמ' 19 ש' 7 לפרו'), שבדיוק התכוון לנסוע לבניין בו מתגורר בנו בביתר עילית (ראה עמ' 17 ש' 19 לפרו').

אין ספק שמדובר בצירוף מקרים תמוה ביותר, ולא נהיר כיצד היו הספרים מגיעים לבנו בביתר עילית, אילולא במקרה פגש בנאשם. ומה היה קורה אילו איש בין נוסעי האוטובוס אינו גר בכתובת בנו בביתר עילית. כלום יעלה על הדעת שמר שפירא עשה מאמץ כה עילאי לחינם ויחזיר את הספרים לביתו?! כמו גם ניסיונו להמעט ולגמד במרחק: "**ממש עוברים את הכביש של כיכר השבת, לכיכר השבת, שמה זה הטורים**" (ראה עמ' 19 ש' 19-20 לפרו'), בעוד שעיון במפת העיר ירושלים מגלה, כי הדרך בין רח' יעקב מאיר לרח' הטורים ארוכה ומצריכה חציית רחובות רבים לאורך כחצי ק"מ, והעברת חבילת ספרים כה כבדה הינה משימה בלתי אפשרית /סבירה לאדם כבן 50 (עפ"י הערכת הנאשם (ראה עמ' 17 ש' 5 לפרו').

שביעית, היעדר ראיות חיצוניות התומכות בהעברת הספרים. הנאשם העיד כי אחז בידו האחת בארגז הכבד "**עזרתי למשה שפירא עם הקרטון, סחבנו את זה ביחד, הוא עם יד אחת בצד אחד של הקרטון ואני בצד השני**" (ראה עמ' 13 ש' 5-7 לפרו'), והניחו כשנמלט מהשטרים (ראה עמ' 13 ש' 10-11 לפרו'), אך התקשה לזכור את ממדיו (ראה עמ' 22 ש' 10 לפרו'), בעוד השוטרים ראו אותו בפירוש במקום זריקת האבן (ראה עמ' 4 ש' 2-3 לפרו' ועמ' 8 ש' 17-20 לפרו'), אולם איש מהם לא ראה אותו נושא קרטון ספרים. הנאשם גם נמנע לחקור נגדית את השוטרים, האם ראו אותו נושא או משאיר קרטון ספרים, ונמנע מזימון עדי הגנה נוספים שייתכן וראוהו הולך ברח' עם קרטון ספרים. הימנעויות אלה, כשמדובר בטענת הגנה מהותית בגרסת הנאשם, שהועלתה באיחור כה רב, מעידות כי אין ממש בגרסתו, כפי שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון:

"כלל נקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בע"ד בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראייה שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראייה רלוונטית שהיא בהישג ידו ואין לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראייה היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים וככל שהראייה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה".

(ההדגשות שלי - א.ז.)

ראה ע"א 548/78 פלונית נ' פלוני פד לה (1) 736, 760 סעיף 3 לפסק דינה של כב' השופטת בן עתו.

וראה עוד בעניין זה בע"א 2275/90 לימה בע"מ נ' פרץ רוזנברג, פד"י מז(2) 605, 614. סעיף 14 לפסק דינו של כב' השופט חשין (כתוארו אז) ובאזכורי הפסיקה המצויים שם.

ובעניין העדר חקירה נגדית נאמר בספרו של י.קדמי "על סדר הדין בפלילים", חלק 3, עמ' 1143:

"העדר חקירה שכנגד"

א. כאמור, עיקר תכליתה של החקירה שכנגד הוא: העמדת מהימנותו ואמינות גרסתו של העד במבחן של אמת. עדות שלא נבחנה בחקירה שכנגד- חסרה, לשיטתנו, שלב חיוני בכל הקשור להערכתה ולקביעת משקלה הראייתי.

אשר על כן:

(1) ויתור מדעת על חקירה נגדית

(א) כאשר היריב, מרצונו ומתוך מודעות לתוצאות מעשהו, מוותר על חקירה נגדית של עד- הדעת נותנת שיש לראותו כמי שאינו חולק על גרסת העד; ואכן- זה הכלל."

אמנם הסניגור טען בסוף סיכומיו, כי יעץ לנאשם שלא לזמן את עד-ההגנה שפירא (ראה עמ' 24 ש' 7 לפרו') שעדותו כבושה ובעייתית: **"דווקא הגרסה הזאת שיכולה להיות בעייתית כי היא כבושה, זה לא יכול לעזור לו גם לעד ההגנה"** (ראה עמ' 24 ש' 9 לפרו'), אך משבחר הנאשם לזמנו כעד הגנה כדי לתמוך בגרסתו, ועדות העד אינה סבירה ואמינה, אלא הרושם העולה ממנה הוא כי נועדה אך ורק כדי להרחיק את הנאשם באופן מלאכותי מביצוע העבירה, התוצאה היא שגרסת ההגנה אינה אמינה מכל זווית וכיוון ואינה עומדת לו.

זיהוי הנאשם כזורק את האבן

21. בהודעותיו במשטרה הכחיש הנאשם כי פגע בשוטר מיטל, אך טוען כי הבין שחושדים בו. בהודעתו הראשונה אמר: **"שמו עלי עין, שאני זרקתי אבן"** (ראה ת/2 עמ' 1), וכן: **"אני ברחתי בגלל ששמו עלי עין, ואולי נראה שהתפרעתי"** (ראה ת/2 עמ' 2 ש' 33), אך קשר עצמו גיאוגרפית למקום זריקת האבן: **"האבן נפלה ממקום שאני עמדתי, אבל לא ממני"** (ראה ת/2 עמ' 2 ש' 8). כן היה מודע כי האבן פגעה מטרים ספורים ממקום הימצאו: **"ש. מה המרחק בינך לבין המקום בו נפלה האבן? ת. בין 4-5 מטר"** (ראה ת/2 עמ' 2 ש' 15-16). בהודעתו השנייה טען כי ברח משום שאמרו לו: **"שמו עלי עין, שאני זרקתי אבן"** (ראה ת/3 עמ' 1 ש' 3) ושהסיבה לחשד בו הייתה: **"ממקום נפל אבן, האבן נפלה ממישהו אבל לא ממני"** (ראה ת/3 עמ' 1 ש' 2), וכן: **"האבן נפלה ממקום שאני עמדתי אבל לא ממני"** (ראה ת/3 עמ' 2 ש' 12) אולם למרות שלטענתו לא הוא זרקה, הוא בחר לברוח (ראה ת/3 עמ' 2 ש' 33), כשאחריו דולקים השוטרים **מיטל** (ראה עמ' 4 ש' 11 לפרו') ו**יוחאי** (ראה עמ' 8 ש' 18-19 לפרו'), והנאשם הודה בעדותו בביהמ"ש ובהודעותיו במשטרה כי נמלט.

22. במסגרת טענתו שלא להשיב לאשמה טען הסניגור, כי לא ניתן להוכיח בוודאות שהנאשם זרק את האבן שפגעה בשוטר מיטל, שכן: **"המון אנשים זרקו אבנים"** (ראה עמ' 10 ש' 22-23 לפרו'). במצב שלפני, אין לשלול כי הנאשם זרקה, במיוחד לאור תנועת הזריקה שביצע בידו, עפ"י עדות השוטר מיטל האמינה עלי, וגם לאור טענת הנאשם במשטרה כי האבן נפלה מהכיוון שלו: **"האבן נפלה ממקום שאני עמדתי"** ת/2 עמ' 2 ש' 8. ת/3 עמ' 2 ש' 12 (ההדגשה שלי א.ז.) ובעדותו בביהמ"ש כשאמר: **"ש. האבן נזרקה מאזור שהיית? ת. כן. ברח' ברנדס אבל"** (ראה עמ' 14 ש' 34 לפרו'). טענת הסניגור בסיכומיו כי הנאשם נחשד רק בשל התנועה: **"לא הייתה אבן ביד, הייתה רק התנועה"** בעייתית, שכן לא סביר כי הנאשם ביצע תנועת זריקה בלי שזרק דבר מה, והשוטר מיטל העיד באופן בהיר כי הנאשם אכן ביצע תנועת זריקה בידו (ראה עמ' 23 ש' 20 לפרו'), כשהנאשם מולו **"בטוח קצר של 20 מטר"** (ראה עמ' 4 ש' 31-32 לפרו') ולא מדובר ב**"אבן שבאה מהצד או מאחור"** (ראה עמ' 4 ש' 33 לפרו'). להערכתו האבן נזרקה מהנאשם שהיה **"במרכז הכביש, מבודד, לא בתוך המון, והזריקה הייתה בוודאות תנועה של זריקה"** (ראה עמ' 5 ש' 21 לפרו'). עדות השוטר מיטל הרשימה אותי באמינותה, שכן הוא דייק ונזהר, עד כי ביושר העיד כי הגם שאבן פגעה בכתפו, הוא לא ראה את האבן בידו של הנאשם, שהיה במרחק קצר של 20 מ' ממנו, כך שהערכתו (לאור תנועת הזריקה של הנאשם) כי הנאשם זרק לעברו אבן, סבירה ביותר, גם לאור כיוון הנפחה, המרחק הקצר והזמן הקצר שחלף מתנועת היידוי עד לפגיעת האבן בכתפו: **"פגיעה של אבן בטוח של 2-3 שניות מרגע זיהוי הנפחה"** (ראה עמ' 5 ש' 1-2 לפרו'), כך שמכלול הנסיבות מוביל למסקנה שהנאשם זרקה.

23. למרות כל זאת בפועל אף אחד מהעדים לא ראה בידו של הנאשם אבן אלא רק תנועת זריקה. והשוטר מיטל הודה בהגינותו כי: **"לא היה לי קשר עין עם האבן לאורך כל ציר ההגעה שלה לכיוון שלי, היה חושך למרות שהייתה תאורת רח"** (ראה עמ' 4 ש' 9-10 לפרו'), וכן: **"לא הייתי בקשר עין עם האבן וגם קשה לראות בחושך"** (ראה עמ' 6 ש' 20 לפרו'). בנסיבות אלה לא ניתן לשלול שאדם אחר מבין המפגינים והמתפרעים ידה את

האבן שפגעה בשוטר מיטל. כבר ציינתי כי מכלול הנסיבות מוביל לכך שתנועת זריקת האבן של הנאשם מעידה כי הוא ידה אבן, כך שהערכת השוטר מיטל בעדותו סבירה ומסתברת ממכלול הנסיבות, אולם לאור הספק העולה מכך שמתפרע אחר ידה את האבן שפגעה בשוטר מיטל, זכאי הנאשם ליהנות מהספק, על אף שגרסתו הכבושה לסיבת הימצאותו במקום בשל סחיבת הספרים נמצאה שקרית ומלמדת כי יש לנאשם מה להסתיר, כמו גם הימלטותו מהמקום, למרות שלטענתו הרי נשא בידיו חבילה ספרים כה כבדה, שדווקא בה היה כדי להוכיח גרסתו. הרושם העולה הוא כי הנאשם אכן ביצע שאת עבירת תקיפת השוטר, אך בשל הספק עליו הצבעתי, אמנע מהרשעתו בה.

24. כבר נקבע בפסיקה כי גם כשמדובר בראיות נסיבתיות, ניתן לקבל את הסבר הנאשם ובלבד שלא מדובר בטענה דמיונית, כדברי כבוד השופט דורנר:

"אם ממכלול הראיות האפשרות להסיק קיום עובדה שאין בה אשמה של המשיב היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה ההגיונית היחידה המתבקשת ממכלול הראיות, בהתחשב במשקלן, היא קיומה של העובדה שיש בה אשמת המשיב - הרי שמכלול ראיות זה מספיק להוכחת האשמה בוודאות הדרושה במשפט הפלילי".

ראה ע"פ 3974/92 מוריס אזולאי נ' מדינת ישראל פד"י מז (2) 565, 570.

בבואי להכריע איזו אפשרות הגיונית יותר להנפת היד: האם לשם ידיו אבן או להנחת ספרים, בהתחשב באופי ההפגנה ועדות השוטר מיטל, המסקנה המתבקשת היא שהנאשם ביצע תנועת ידיו אבן. בנסיבות אלה שקלתי לבקשת התביעה את הרשעתו בעבירה של ניסיון תקיפת שוטר, אולם בנסיבות המקרה גם בעבירת הניסיון אין מקום להרשיע בהעדר עדות לפיה הנאשם אחז בידו המונפת אבן, שכן תנועת הידיו כשלעצמה ללא אבן, אינה בגדר ניסיון לביצוע עבירת תקיפה, אלא לכל היותר יש בה מימד של איום, שאינו עומד לדין בפני.

25. הגם שלצורך הרשעה לא נדרשת הוכחה מלאה של 100%, וביהמ"ש יכול להרשיע נאשם שלא הוכחה אשמתו בוודאות של 100%, אלא מעבר לספק סביר, נדרש ספק סביר לצורך זיכוי, כדברי כב' השופט מ. חשין:

"כאן המקום לציין כי לשם הוכחת אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר, לא נדרש כי מידת הוכחה תגיע "עד כדי הוכחה מלאה ובטוחה במאת האחוזים - אם דבר כזה בכלל אפשרי. על התובע לשכנע מעבר לכל ספק סביר אכן לא מעבר לכל ספק שהוא, אף אם רחוק הוא ביותר ובלתי מתקבל על הדעת" (פרופ' א. הרנון, "דיני ראיות" (ירושלים, תש"ל), עמ' 213-214). בית המשפט אינו יכול ואינו חייב להרשיע את הנאשם על סמך ודאות מוחלטת (ראה ע"פ 401/72 ויטפלד נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(1) 813, 882; ע"פ 546/79 סולטן נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 721; וכן י' קדמי, "על הראיות" חלק שני (1991) עמ' 828-829)."

ראה: ע"פ 6251/94 סימון בן ארי נ' מדינת ישראל פ"ד מט(3), 45, בעמ' 69-70.

וכן דברי הנשיא (בדימוס) א' ברק:

"אכן, מצווים אנו לבסס הרשעה בדין הפלילי מעבר לספק סביר. רמת הוכחה זו מניחה אפשרות הרשעה למרות קיומן של חלופות נסיבתיות אחרות שמשקלן אינו סובסטנטיבי (ראה: ע"פ 1003/92 רסלאן נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 3974/92 אזולאי ואח' נ' מדינת ישראל [פ"ד מז(2) 565, בעמ' 569]; היא מניחה אפשרות הרשעתו של אדם בדין בהיעדר ספק סביר אובייקטיבי - ולמרות קיומו של ספק סובייקטיבי (ראה: ע"פ 5133/96 פלוני נ' מדינת ישראל [פ"ד נ(3) 424, בעמ' 424, בעמ' 424, בעמ' 424])."

עמוד 7

431-432). הרשעה מעבר לספק סביר אין משמעה הכרח בוודאות מוחלטת בהרשעה ובאשמתו של הנאשם (ראה: ע"פ 1579/93 אלעזמה נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). ברי אפוא כי עצם קיומם של ספקות והתלבטויות אינו גורר אחריו בהכרח את זיכוי של הנאשם. לא כל ספק הינו "ספק סביר". לא כל תהייה או קושיה הם מן הסוג והמידה, שיש בהם כדי לקעקע את הרשעתו של נאשם ולהטיל ספק סביר באשמתו".

ראה: דנ"פ 4342/97 **סולימאן נ' מדינת ישראל**, תק-על 98(2), 23, עמ' 135.

26. עפ"י מושכלות יסוד משפטנו, "חובת הראיה" או "נטל השכנוע" מונחים במשפט הפלילי מתחילתו ועד סופו על כתפי המאשימה (ראו בעניין זה את דברי השופט אגרנט (בתוארו אז) בע"פ 28/49, **זרקא נ' היועץ המשפטי**, (1), בע' 523), בעוד שמהעדויות שלפניי, לא הוכח כי הנאשם אחז בידו המונפת אבן, ודי בספק הסביר העולה מכך ללמד כי נטל הראיה לא הורם, שכן מחקירתו הנגדית של מיטל עולה כי הוא לא ראה את מסלול האבן עד פגיעתה בו, ובקרבת הנאשם היו מפגינים שיידו אבנים: **"היו אנשים בעיקר בצדדים שהיו מיידים אבנים לעברנו וגם לעבר הכוחות"** (ראה עמ' 5 ש' 28 לפרו'), וכן: **"היו גם אנשים במדרכה במרחק של כ-3-4 מטר ממנו"** (ראה עמ' 5 ש' 31 לפרו'). בנסיבות אלו, לא ניתן לשלול שאבן שנזרקה ממידי אבנים סמוכים לנאשם, פגעה של בכתף מיטל, ומכאן שאין לפני ראייה חד משמעית הקושרת את הנאשם לזריקת האבן מחד, ומאידך אין בגרסתו הבעייתית והלא אמינה של הנאשם (כמפורט בסעיפים 13-17 להכרעת הדין) כדי להשלים את החסר בראיות המאשימה, וכבר נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי:

"הסבר כוזב עשוי לחזק את האמון של בית המשפט במהימנות העדויות מטעם התביעה, אך אין הוא יכול למלא חלל הקיים במערכת התביעה מבחינת כמות ההוכחות - ה"יש" הדרוש להרשעה. אין זו אלא צורה אחרת של הכלל הידוע שכל ספק מקבל על הדעת חייב להתפרש לזכות הנאשם".

ראה: ע"פ 426/67 בארי ובכר נ' מדינת ישראל כב(1) 477 (ההדגשה שלי - א.ז.).

גם בפסיקה מאוחרת יותר קבע בית המשפט העליון **"כשהראיות הנסיבתיות מצביעות, לכל היותר, על קיום חשד כבד, אין בכוחם של היעדר הסבר מצד הנאשם, או שקריו, כדי למלא את החסר בראיות התביעה"** (ראה 2799/98 **אסעד סבאג נ' מדינת ישראל** פד"י נג(3) 408).

כמו"כ בערעור שהגיש נאשם, שגרסתו נחשדה ככוזבת לביהמ"ש המחוזי בתל-אביב על הרשעתו בביהמ"ש השלום, הערעור התקבל על אף החשד באשר לאמיתות גרסת הנאשם:

"המערער התחמק מדין ענייני בשלב החקירה ובעדותו בבית המשפט, אך גם תיאור שחור משחור על התנהלותו של המערער ושקריו, אינו יכול לבוא במקום ראיות התביעה, ואין להשלים חסר בראיות תביעה במחדלי הגנה".

ראה ע"פ 70706/05 **גל נ' מ"י** עמ' 7 סעיף 13 לפסק דינו של כב' השופט המר מ-12.11.06.

27. אשר על כן, חרף מכלול התמיהות בגרסת עדי ההגנה, אין בידי לקבוע כי הנאשם ידה אבן שפגעה בשוטר, או ניסה לידות בו אבן, ולאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מעבירת תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

עבירת ההתפרעות

השתתפות הנאשם בהתפרעות

28. המאשימה הוכיחה כי מדובר בהתפרעות: ראשית, השוטר מיטל העיד כי ההתפרעות התבטאה בצעקות המפגינים כלפי **כח הבילוש: "בלשים נאצים"** ובידויו אבנים לעברם (ראה עמ' 3 ש' 30 עד עמ' 4 ש' 1 לפרו'), והנאשם נראה מניף את ידו בתנועת זריקת אבן (ראה עמ' 4 ש' 2 לפרו'), שמיד לאחר זריקתה פגעה בכתפו של השוטר מיטל. שנית, גם הנאשם עצמו קשר עצמו בעדותו בביהמ"ש להימצאותו במקום ההתפרעות ממנו לדבריו נזרקו אבנים (ראה עמ' 12 ש' 32 לפרו'). שלישית, גם בהודעתו במשטרה טען הנאשם כי הגיע לצומת בה הסתיימה תהלוכת התמיכה בעצור וייספיש: **"סיימו הליווי**

עד רח' בריינדס ליד ירמיהו (ראה ת/2 עמ' 1 ש' 7), ובביהמ"ש אף טען כי אילו היה מסיים את הליווי במקום בו הסתיימה התהלוכה לא היה נקלע לאירוע הטראגי: **"אם הייתי יודע מלכתחילה בצומת הזאת שיש התפרעויות, לא הייתי נכנס לצומת הזאת, הייתי גומר איפה שכולם גמרו את הליווי של המשפחה"** (ראה עמ' 13 ש' 2-1 לפרו' - ההדגשה שלי -א.ז.). כלומר מעדותו עולה כי נכח באזור ההתפרעות לאחר התהלוכה שייתכן והייתה לגיטימית כטענת הסניגור בסיכומיו (ראה עמ' 24 ש' 2-1 לפרו'). הסבר הנאשם לנוכחותו שם בהובלת ספריו של שפירא לאוטובוס: **"עשיתי לו את הטובה הזאת והלכתי עמו"** (ראה עמ' 12 ש' 28-29 לפרו'), נדחתה על ידי, משום שלא נמצאה סבירה ואמינה, ולפיכך חוזרת השאלה למקומה: מדוע הנאשם בחר בכל זאת להגיע לצומת, שהוא עצמו מעיד כי היו בה צעקות: **"שמעתי את הצעקות לא עלי"** (ראה עמ' 12 ש' 30-31 לפרו').

מכל האמור עולה כי הנאשם היה במקום ההתפרעות, שם גם לדבריו נזרקו אבנים. כמו"כ בהודעתו במשטרה אמר הנאשם: **"אולי נראה שהתפרעתי"** (ראה ת/2 עמ' 2 ש' 33), תגובה שאינה מתיישבת עם מי שנקלע למקום בתום לב, ולכך מצטרפת הימלטות הנאשם מהשוטרים, שהסברה לא סביר לאור סיבת הימצאותו במקום.

29. אמינות הנאשם ודחיית הסבריו לסיבת הימצאותו במקום - מעבר לכך שגרסת הנאשם במשטרה קשרה אותו להתפרעות, גרסתו הכבושה והסבריו בביהמ"ש בנוגע לסחיבת הספרים עם מר שפירא, נדחתה בשל העדר אמינותה. גם עדות מר שפירא בנוגע לנסיבות הפגישה עם הנאשם במקום ההפגנה והסיבה בגינה הנאשם נמלט מהמקום, לא מתיישבים עם מכלול הראיות בתיק וגם לא עם גרסתו הכבושה של הנאשם, בעוד שמנגד השוטר מיטל העיד באופן חד משמעי, זהיר ואמין כי זיהה את הנאשם כמי שהשתתף באופן פעיל בהתפרעות, והשתכנעתי כי השתתפות הנאשם בהפגנה ובהתפרעות לא הייתה "בדרך המקרה" ובאופן תמים, אלא הוא השתתף באופן פעיל עד שנעצר. הסברו להימצאותו במקום לא אמין, ולענין הנוכחות בזירת העבירה, בית המשפט העליון סיכם את ההלכה באמרו:

"נוכחותו של אדם במקום ביצועה של עבירה, כשהיא לעצמה, הריהי עובדה ניטראלית. מקום שהתביעה טוענת כנגד אדם, אשר היה נוכח במקום ביצוע העבירה ולא נטל חלק פעיל בביצועה, כי היה שותפו של מבצע העבירה, מוטלת עליה החובה להוכיח, שנוכחותו נועדה לסייע למבצע העבירה באחת מדרכי הסיוע האמורות בסעיף 26(4) לחוק - "כדי להרתיע התנגדות, או כדי לאמץ את המבצע בהחלטתו, או כדי להבטיח ביצועה של העבירה" (ראה סיכום ההלכה בנדון, מפי חברי הנכבד השופט ד' לוי, בע"פ 303/82 (אדרי נ' מדינת ישראל, פ"ד לז (1) 309, בעמ' 312-313). טיבן של הראיות, שהתביעה מצופה להביאן לשם הוכחת מחשבתו הפלילית של השותף הנוכח, עשוי להשתנות ממקרה למקרה. כאשר הנוכחות, על פניה, היא לכאורה סתמית ומקרית, לא תצא התביעה בדרך כלל ידי חובתה אלא "בראיות המורות על שיתוף פעולה ממשי או על שיתוף מטרתי..." (ע"פ 100/55 מאיר נ' היועץ המשפטי, פ"ד ט 1225, דברי מ"מ הנשיא חשין בעמ' 1226). אך אם הנוכחות, כעולה מן הנסיבות האופפות אותה, איננה מקרית, יש בה - בנוכחות גופה - כדי להוות הוכחה לכאורה, שהיא אכן נועדה לסייע למבצע העבירה באיזו מדרכי הסיוע המוכרות (ע"פ 325/64 היועץ המשפטי לממשלה נ' ירקוני ואח', פ"ד יח (4) 20, דברי השופט, לימים הנשיא, לנדוי בעמ' 56). ובמקרה אשר כזה מוטל על הנאשם לסתור את ההנחה הלכאורית, המסתברת מן הנסיבות, ושעל-פי ההיגיון ונסיון החיים מעידה היא עליו, שנוכחותו במקום ביצוע העבירה נבעה משותפותו לעבירתו של המבצע. משנוצרה ההנחה האמורה, הנאשם "רשאי להביא ראיות, או ליתן הסברים, שיש בהם כדי להראות, כי ההנחה ההגיונית אינה הגיונית כלל ועיקר, או כי עצמתה של ההנחה, לאור הסבריו, אין בכוחה לקיים את מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי" (דברי השופט ברק, בע"פ 435,384/80 מדינת ישראל נ' בן-ברוך ואח', טובול נ' מדינת ישראל וערעורים שכנגד, פ"ד לה (1) 589, בעמ' 592). אם הנאשם נכשל בכך, והנסיבות המפלילות הינן בעלות משקל ראוי לשמו, עלולה ההנחה האמורה להפוך לראיה ניצחת, ובית המשפט יהיה רשאי לבסס עליה הרשעה בדיון."

ראה: ע"פ 319/88 אלמליח נ' מ"י, פ"ד מג (1) 693, 698.

30. לאור כל האמור, לאור הימלטות הנאשם מהשוטרים לאחר תנועת ידיו אבן לעברם, והעדר הסבר סביר להימצאותו באירוע ההתפרעות, הרי שהמאשימה הרימה את נטל הראייה והשכנוע באשר לנוכחות ולהשתתפות הנאשם בהתפרעות. **אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירת התפרעות.**

עבירת העלבת עובד ציבור

31. אמנם קבעתי כי הנאשם נכח בהתפרעות מרצונו ומתוך מודעות, ואף ביצע תנועת ידיו אבן, אך אין לפני ראייה הקושרת אותו עם הקריאות הבוטות לעבר השוטרים: "**בלשים, נאצים**", עליהן העיד השוטר מיטל (ראה עמ' 3 ש' 30 לפרו') וכי הנאשם קראן. משכך המאשימה לא הוכיחה כי הנאשם קילל או העליב את השוטרים. גם בעדות השוטרים בבית המשפט לא עלתה כלל טענה בעניין זה כלפי הנאשם.

32. נסיבות אלה גם לא מאפשרות לקבל את טענת המאשימה ולראות בנאשם "מסייע" לעבירת העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 31 לחו העונשין. המלומד קדמי התייחס בספרו ליסוד הנפשי הדרוש לסיוע:

"הגישה שעדיין רווחת היא, שאין מקום להסתפק במודעות אצל המסייע לכוחו של המעשה הסיוע לתרום למבצע העבירה וכי צריך שמעשה הסיוע ילווה בשאיפה לסייע"
ראה: י' קדמי, על הדין בפלילים, עדכון והשלמה תשנ"ו כרך א' עמ' 77.

ואולם המאשימה לא הוכיחה שהמעליבים שאבו עידוד מהנאשם. מעדויות עדי התביעה עולה כי העלבויות הושמעו על רקע מעצר אחד המפגינים ואין ראייה שנוכחות הנאשם הביאה להשמעתם, בהבדל מעבירת ההתפרעות.

33. **אשר על כן, בנסיבות המקרה דנן, זיכיתי את הנאשם גם מעבירת העלבת עובד ציבור.**

טענות הנאשם נגד השוטרים

34. הנאשם העלה טענות חמורות כנגד השוטרים מיטל והשוטר יוחאי והאשימם בתיאום גרסה לאחר שנעצר במגרש הרוסים (ראה עמ' 15 ש' 24-22 לפרו'), ובא-כוחו אף טען כי החשדות בדבר ידיו האבנים נועדו להכשיר את מעצר השווא (ראה עמ' 23 ש' 23-22 לפרו'), ואולם אני דוחה טענות אלו: ראשית, ההרשעה בעבירת ההתפרעות מבוססת על הימצאות הנאשם בזירת ההתפרעות ותנועת הנפת היד כזריקת אבן, ואמרותיו במשטרה ובביהמ"ש על נוכחותו בהתפרעות, המהוות ראשית הודיה ותומכים בראיות המאשימה. שנית, אני מאמינה לעדות השוטר מיטל לרבות תנועת זריקת האבן של הנאשם, שהיא עדות אמינה וזהירה. שלישית, גרסתו הכבושה של הנאשם, נדחתה ואינה אמינה, למעשה הנאשם אינו אמין, על אף שזיכיתי אותו משתי עבירות בתיק זה. רביעית, הנאשם לא עשה מאומה באשר לתלונותיו נגד השוטרים ונמנע מהגשת תלונה מסודרת למח"ש, שם מקומה להתברר.

35. **סוף דבר - אני מזכה את הנאשם מעבירות העלבת עובד ציבור ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, ומרשיעה אותו בעבירת התפרעות.**

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ד, 03 פברואר 2014, בנוכחות ב"כ המאשימה גב' מיטל אהרון, מתמחה, הנאשם וב"כ עו"ד עידן שני.